

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Video přepisy - čeština

Samadhi 1 – Mayo, iluze já

Samadhi je starý sanskrtský výraz, pro který v moderním jazyce neexistuje ekvivalent. Natočit film o Samadhi představuje zásadní výzvu. Samadhi je pojem který nelze sdělit na úrovni myšlení.

Tento film popisuje vnější projevy mé vlastní vnitřní cesty. Záměrem není vás poučit o Samadhi, nebo poskytnout informaci vaší mysli, ale inspirovat vás k tomu, abyste sami objevili svou vlastní podstatu.

Samadhi se nás týká víc, než kdy dříve. Žijeme v období, kdy jsme nejen zapomněli Samadhi, ale kdy jsme zapomněli, co vše jsme zapomněli.

Toto zapomnění se nazývá Maya, iluze vlastního já.

Jako lidé žijeme většina z nás pohlcená naším denním životem, a jen málo myslíme na to, kdo jsme, proč jsme zde nebo kam jdeme. Většina z nás si nikdy neuvědomila svou pravou podstatu, "duši", nebo to, co Buddha nazývá annata. Tu, která nemá jméno ani formu a která je nad rámcem myšlení. Proto si myslíme, že jsme jen omezeni na své tělo. Žijeme ve strachu, ať vědomém nebo nevědomém, že naše omezená podstata, se kterou se ztotožňujeme, jednou zemře.

V dnešním světě velká většina lidí, praktikuje náboženské nebo duchovní postupy, jako je jóga, modlitby, meditace, zpěv nebo jiný rituál, praktikuje techniky, které jsou podmíněné. To znamená, že jsou jen součástí výplodu ega. Hledání a aktivity samotné nejsou problém, přesvědčení, že jste našli odpověď v nějaké vnější formě, problémem je.

Spiritualita ve své nejběžnější podobě se nijak neliší od patologického myšlení, které se děje všude. Je to jen další rozrušení mysli. Více lidské činnosti, než lidského bytí. Ego konstrukt chce více, peněz, více moci, více lásky, více všeho. Ti, kdo jsou na takzvané duchovní cestě chtějí být duchovnější, probuzenější, vyrovnanější, mírnější, osvícenější. Nebezpečí, které vám hrozí při sledování tohoto filmu je, že vaše mysl bude chtít získat Samadhi. Ještě nebezpečnější je, že vaše mysl si může myslet, že už Samadhi získala. Kdykoliv se objeví snaha něčeho dosáhnout, můžete si být jisti, že za tím stojí ego. Samadhi není o dosažení něčeho nebo o přidání nějaké vaší další části.

Samadhi znamená naučit se zemřít dřív, než zemřete. Život a smrt jsou jako yin a yang, nedělitelná jednota. Nekonečně se rozvíjející, bez počátku a konce. Když zaplašíme smrt, zaplašíme i život. Když zažijete napřímo, kdo skutečně jste, zmizí strach ze života i smrti.

Kdo jsme nám říká společnost a kultura, ale zároveň jsme otroky hlubokých nevědomých tužeb a averzí, které řídí naše rozhodnutí. Produkt ega není nic než pobídka k opakování. Je to jen cesta, kterou se energie jednou vydala a tendence této energie vydat se stejnou cestou, ať už je to pro organismus prospěšné nebo škodlivé.

Jsou zde nesčetné úrovně paměti a myšlení, spirály ve spirálách. Když se vaše vědomí ztotožní s tímto myšlením nebo výplodem ega, sváže vás to společenskou podmíněností, kterou můžete nazývat Matrix.

Některých projevů ega si můžeme být vědomi, ale je to prastaré nevědomé uspořádání, primární existenční strachy, které udržují celý matrix v chodu. Nikdy nekončící hledání slasti a vyhýbání se bolesti se vyvinuly v patologické chování ... naše práce ... naše vztahy ... to, čemu věříme, samotné naše myšlenky a celý způsob života. Jako dobytek, většina lidí žije a zemře v pasivním podřízení, kdy celým svým životem žíví matrix.

Žijeme své životy uzamčené do těsných schemat. Životy často vyplněné velkým utrpením, kdy se nám nestává, že bychom se osvobodili. Je ale možné opustit život, jaký si neseme z minulosti, abychom žili život, který přijde skrze náš vnitřní svět.

Všichni jsme se narodili do tohoto světa s biologicky podmíněnými strukturami, ale bez vědomí sebe sama. Často, když se podíváte do očí malého dítěte, nevidíte tam žádné stopy vědomí sebe sama, jen zářivou prázdnotu. Osoba, do které dítě vyrosté, je maska navlečená na vědomí.

Shakespeare řekl: "Celý svět je jeviště a všichni muži a ženy jsou pouzí hráči."

U probuzeného jedince vědomí září skrze masku osoby. Když jste probuzení, nejste už dále zaměnitelní se svou maskou. Nevěřte, že jste maska, kterou nosíte. Ale ani nepřestáváte hrát svou roli.

2400 let poté, kdy Plato napsal Republiku, lidstvo si stále hledá svou cestu z Platonovy jeskyně. Ve skutečnosti, možná jsme omámeni iluzemi víc, než kdy dříve. Plato a Sokrates popisují skupinu vězňů, kteří žili přikováni po celý život v jeskyni čelem k prázdné stěně. Vše, co viděli, byly stíny věcí, které se nacházely před ohněm, který hořel za jejich zády. Toto loutkové představní byl celý jejich svět. Podle Sokrata, stíny byly pro vězně tím nejpříjemším možným způsobem, jak nahlédnout svět. I poté, kdy se dozvěděli o vnějším světě, stále věřili, že stíny jsou to jediné, co je. I když měli podezření, že tam venku je něco víc, nebyli ochotni opustit své důvěrně známé přestavy.

Lidstvo je dnes jako vězni, kteří neviděli nic, než stíny na stěně jeskyně. Stíny jsou obdobné našim myšlénkám. Svět myšlení je jediný, který známe. Je zde ale ještě jeden svět, který je za myšlením. Za dualistickou myslí. Jste ochotni opustit jeskyni, opustit vše, co jste věděli, abyste našli pravdu o tom, kdo jste?

Abyste zažili Samadhi, je nutné, abyste obrátili pozornost od stínů, od myšlenek, ke světlu. Pokud je někdo uvyklý pouze tmě, je nutné, aby si postupně zvykal na světlo. Podobně jako přizpůsobení každému novému paradigmatu, vyžaduje taková změna čas, úsilí a ochotu k prozkoumání nového. Mysl může být přirovnána k pasti pro vědomí, labyrintu nebo vězení. Není to tak, že byste byli ve vězení, vy sami jste vězením.

To vězení je iluzí. Pokud se ztotožňujete s iluzí sebe sama, pak vaše vědomí spí. Jakmile jste si vědomi vězení, pak pokud bojujete, abyste se dostali z této iluze, pak zacházíte s iluzí, jako by byla skutečná a vaše vědomí nadále spí. Jen s tím rozdílem, že sen se mění v noční můru. Budete navždy pronásledovat stíny nebo před nimi utíkat. Samadhi je probuzení ze sna o odděleném vlastním já a výmyslů ega. Samadhi je probuzení ze ztotožnění se s vězením, které nazývám "já". Ve skutečnosti se nemůžete osvobodit, protože kamkoliv se vrátíte, vězení je tam.

Probuzení není o eliminaci myšlení nebo matrixu. Naopak, když se s nimi neztotožňujete, můžete si naplno vychutnávat hru života, užívat si představení bez bažení nebo strachu. Dávná učení toto nazývala božskou hrou Leila, hrou v dualitě.

Lidské vědomí je široké spektrum. Na jedné straně se lidé ztotožňují se svým materiálním já. Na opačném konci je Samadhi, vzdání se vlasního já. Každý krok, který ujdeme na cestě k Samadhi, přináší úlevu od utrpení. Méně utrpení neznamená, že život je prost bolesti. Samadhi je za dualitou bolesti a radosti. Znamená to, že na tomto konci spektra je méně myšlení, méně vlastního já, které vytváří odpor k čemukoliv, co přichází. Tento odpor pak vytváří utrpení. Zážitek Samadhi, byť jen jediný, umožňuje nahlédnout, co je na druhém konci spektra. Vidět, že je zde něco jiného, než materiální svět a zájmy vlastního já. Kde dochází k opuštění struktur vlastního já v Samadhi, tam nejsou žádné egoistické myšlenky, žádné vlastní já, žádná dualita, ale stále tam je "já jsem", annata nebo žádný vlastní já??? V této prázdnotě přichází ke slovu prajna neboli prapůvodní moudrost, pochopení, že žijoucí já je daleko za hrou duality a daleko za celým spektrem.

Žijoucí já je bezčasové, neměnné, stále v přítomném okamžiku. Osvícení představuje splynutí prapůvodní spirály, neustále se měnící zjevený svět nebo lotos, v němž se odvíjí čas s vaší bezčasou bytostí. Vaše vnitřní nastavení se mění jako stále se rozvíjející květ, jak se oprošťujete od identifikace se svým vlastním já, a tím se stáváte živým mostem mezi světem času a světem bezčasí. Uvědomění si žijoucího já je pouze prvním krokem na cestě.

Většina lidí nesčetněkrát zažije a zase ztratí Smadhi během meditací, než budou schopni začlenit tuto zkušenosti do ostatních aspektů života. Není nijak neobvyklé zažít během meditací nebo sebezkoumání hluboké vhledy do vlastní podstaty, jen abyste tento pohled ztratili, vrátili se zpět k zažitým vzorcům a zapomněli pravdu o tom, kdo jste.

Uvědomit si klid a prázdnotu ve všech aspektech života, ve všech aspektech vlastního já, znamená stát se prázdnotou, která se projevuje ve všech věcech. Klid není něco odděleného od pohybu. Není to opak pohybu. V Samadhi, klid je totožný s pohybem, forma je totožná s prázdnotou. Pro myšlení je toto nepochopitelné, protože myšlení vzniká z duality.

René Descartes, otec západní filozofie je známý svým výrokem "Myslím, tedy jsem." Žádné jiné prohlášení neshrnuje jasněji úpadek civilizace a plný rozsah ztotožnění se se stíny na stěně jeskyně. Descartesův omyl, podobně jako omyl téměř všech lidí, spočíval v položení rovnítka mezi základní bytí a myšlení.

V úvodu jeho nejslavnějšího spisu, Descartes uvedl, že téměř vše může být zpochybněno, že může pochybovat o vlastních smyslech a dokonce o vlastních myšlenkách. Obdobně, v Kalama Sutha, Buddha uvádí že k poznání pravdy je třeba zpochybnit všechny tradice, spisy, učení a veškerý obsah vlastní mysli a smyslů. Oba tito učenci vyšli ze zásadního skepticismu, ale rozdíl je v tom, že Descartes se zastavil při dotazování na úrovni myšlení, zatímco Buddha šel hlouběji - pronikl do nejhlubších úrovní mysli. Možná, pokud by Descartes šel dále za úroveň myšlení, byl by si uvědomil pravou podstatu věcí a západní myšlení by dnes vypadalo úplně jinak.

Namísto toho Descartes přišel s myšlenkou zlého démona, který nás může udržovat pod příkrovem iluzí.

Descartes nerozpoznal podstatu tohoto démona. Jak je popsáno ve filmu Matrix, je možné, že jsme napojeni na důmyslný program, který nám podsouvá iluzi snového světa. V tomto filmu, lidé žijí svůj život v matrixu, zatímco na jiné úrovni sloužili jako pouhé baterie pro stroje, kterým poskytovali svou energii pro jejich vlastní účely.

Lidé se vždy snaží svalit vinu za stav světa nebo za své neštěstí na někoho třetího. Ať je to osoba, skupina, země, náboženství, ilumináti podobní Descartesovu démonu nebo vnímavé stroje v Matrixu. Je ironií, že démon, kterého Descartes postuloval, představuje Descartesovu definici sebe sama. Když prožijete Samadhi, je zřejmé, že je zde řídicí entita, stroj, a že démon proniká vašim životem den za dnem. Tím strojem jste vy.

Struktura vašeho vlastního já je tvořena řadou malých podmíněných podprogramů, nebo komandantů. Jeden baží po jídle, další po penězích, jiný po statusu, postavení, moci, sexu, blízkosti. Další si žádá uvědomění a pozornosti druhých. Touhy jsou jednoduše nekonečné a nelze je nikdy uspokojit.

Trávíme spoustu času a energie tím, že zdobíme svá vězení, podléháme tlaku na vylepšení naší masky a dáváme komandantům co žádají, čímž je jen posilujeme. Podobně jako u drogové závislosti, čím více se snažíme komandanty uspokojit, tím je strádání větší. Cesta ke svobodě nespočívá ve sebezdokonalení, nebo uspokojení potřeb vlastního já, ale v úplném vzdání se veškerých tužeb vlastního já.

Někteří lidé se obávají, že probuzení jejich pravé podstaty povede ke ztrátě jejich individuality a radosti ze života. Ve skutečnosti, pravý opak je pravdou. Individuace duše je možná pouze tehdy, kdy podmíněné vlastní já je překonáno. Protože zůstáváme neprobuzení v matrixu, většina z nás nikdy neprohlédne, co naše duše chce ve skutečnosti vyjádřit.

Cesta k Samadhi vede skrz meditace, tedy přes pozorování vlastního podmíněného já, které je proměnlivé a zvědomění vlastní pravé podstaty, která je neměnná. Když se dostanete do bodu nehybnosti, zdroje vlastního bytí, vyčkejte na další pokyny bez jakýchkoliv představ o tom, jak by se měl změnit váš vnější svět. Ne má, ale vyšší vůle nechť se stane.

Pokud se mysl snaží změnit vnější svět tak, aby odpovídal nějaké představě o tom, jak by věci měly být, podobá se to situaci, kdy bychom se snažili změnit obraz v zrcadle tím, že bychom měnili samotný odraz. Aby se obraz v zrcadle usmíval, je zjevné, že nelze manipulovat odrazem; je nutné si uvědomit, že obraz v zrcadle je autentickým obrazem vašeho vlastního já.

Jakmile si uvědomíte své pravé já, neznámá to automaticky, že vše ve vnějším světě se musí změnit. Co se mění je vědomá, inteligentní vnitřní energie, neboli prána, která je osvobozena od podmíněných vzorců a je tak k dispozici

vlastní duši. Jediný způsob, jak poznat směřování vlastní duše je získat schopnost pozorovat podmíněné a nikdy nekončící hry vlastního já a nechat je rozplynout.

V řecké mytologii byl Sisyfos odsouzen bohy k tomu, aby donekonečna opakoval nesmyslný úkol. Měl uloženo donekonečna valit balvan do kopce jen proto, aby jej poté zase spustil dolů. Francouzský existenciální a nositel Nobelovy ceny Albert Camus viděl Sisyfovou situaci jako metaforu celého lidstva. Položil si otázku jaký je smysl takové absurdní existence.

Coby lidé se bez ustání dřeme, abychom se připravili na zítřek, který nikdy nepřijde, a pak zemřeme. Pokud si tuto pravdu skutečně uvědomíme, pak se buď zblázníme - pokud jsme ztotožněni se svou egoistickou osobností - nebo se probudíme a osvobodíme. Nikdy nemůžeme uspět ve vnějším usilování, protože to je jen odrazem našeho vnitřního světa. Kolosální žert, absurdita celé situace, vyjde najevo když naprosto selže veškerá snaha egoistického já o prozření prostřednictvím marného usilování.

V Zenové tradici existuje rčení. "Před osvětlením - štípej dříví, nos vodu. Po osvětlení - štípej dříví, nos vodu." Před osvětlením jest valit balvan do kopce. Po osvětlení jest taktéž valit balvan do kopce. Co se změnilo? Vnitřní odpor k tomu, co je. Zápas skončil. Nebo spíše ten, kdo zápasil si uvědomil iluzornost celé situace. Individuální vůle, individuální mysl jsou náhle sjednoceny s božskou vůlí, vyšší myslí.

Samadhi znamená naprosté vzdání se vnitřního odporu - ke všem proměnlivým jevům, bez výjimky. Kdo je schopen dojít vnitřního míru bez ohledu na vnější okolostojící, dosáhl skutečného Samadhi. Vzdáte se odporu nikoliv proto, že byste nad věcmi mávli rukou, ale proto, že vaše vnitřní svoboda není podmíněna vnějšími jevy.

Je důležité si uvědomit, že pokud přijmeme realitu takovou, jaká je, neznamená to nutně, že přestaneme konat ve vnějším světě, nebo že se staneme meditujícími pacifisty. Opak je pravdou. Když máme svobodu jednat bez tlaku nevědomých pohnutek, pak můžeme jednat v souladu s Tao, se vší silou naší vnitřní energie. Mnozí mohou namítnout, že pro změnu světa a nastolení míru je nutno usilovněji bojovat s našimi domnělými nepřáteli. Bojovat za mír, to je jako řvát za ticho; vzniká tak jen víc toho, co nechceme. Dnes bojujeme proti všemu možnému: boj proti terorismu, proti nemocem, proti hladu. Každá válka je ve skutečnosti válkou proti nám samotným.

Boj je součástí kolektivního zmatení. Říkáme, že chceme mír, ale stále volíme vůdce, kteří vedou války. Obelháváme sami sebe, když říkáme, že jsme za lidská práva, ale nadále kupujeme výrobky, které vznikly v dílnách s dětskou prací. Tvrdíme, že chceme čistý vzduch, ale nepřestáváme ho znečišťovat. Chceme, aby věda uměla vyléčit rakovinu, ale nedokážeme změnit své sebedestruktivní návyky, které nám mohou způsobit onemocnění. Mateme sami sebe, když tvrdíme, že podporujeme lepší život. Nechceme vidět svou skrytou část, která přehlíží utrpení a smrt.

Víra, že dokážeme vyhrát válku proti rakovině, hladu, terorismu nebo jakémukoliv nepříteli, jehož jsme si vytvořili naším vlastním myšlením a chováním, nás ve skutečnosti jen dále utvrzuje v mylném přesvědčení, že není třeba měnit způsob naší existence na této planetě.

Vnitřní svět je místo, kde musí revoluce proběhnout jako první. Jen tehdy, když přímo ucítíme vnitřní spirálu života, dostane se vnější svět do souladu s Tao. Do té doby, cokoliv uděláme, jenom zvýší zmatek vytvořený myšlením.

Válka a mír jsou dvě strany téže mince, které spolu tančí nekonečný tanec. Jedna část nemůže existovat bez druhé. Stejně jako světlo nemůže existovat bez tmy a nahoře nemůže existovat bez dole. Zdá se, že svět chce světlo bez tmy, plnost bez prázdnoty, štěstí bez smutku. Čím více zapojíme myšlení, tím více se svět stává roztříštěnějším. Každé řešení, které přichází z egoistické mysli je vedeno představou, že máme problém a jeho řešení se ukazuje ještě větším problémem, než byl ten původní. Čemu čelíte, to přetrvává.

Lidská vynalézavost vytváří nová antibiotika jen proto, aby zjistila, že příroda je mazanější a bakterie se stávají odolnější. Navzdory našemu nejlepšímu úsilí výskyt rakoviny je častější, počet hladovějících trvale roste, počet teroristických útoků nadále stoupá.

V čem děláme chybu? Tak jako čarodějův učeň z Goetheho básně, chopili jsme se mocných sil, ale nemáme moudrost, abychom s nimi dokázali zacházet. Potíž spočívá v tom, že nerozumíme nástrojům, které používáme. Nerozumíme lidské mysli, její roli a účelu.

Krise vzniká z našeho omezeného a podmíněného myšlení, ze způsobu, jakým cítíme a jak prožíváme život. Naše racionalita nás připravila o schopnost rozeznat a zakusit moudrost mnoha dávných kultur. Naše egoistické myšlení nás připravilo o schopnost cítit hloubku a posvátnost života, jeho nadpřirozenost a uvědomovat si zcela odlišné úrovně vědomí, které jsou nyní pro lidstvo téměř ztraceny. Ve staré egyptské tradici představuje Neter archetypální obraz, jehož charakteristiky ztělesňují ti, kdo očistili své fyzické i duchovní tělo způsobem, který jim umožnil dosáhnout vyššího vědomí. Původní Neter, neboli božský princip moudrosti byl znám pod jménem Thoth nebo Tehuti. Často bývá zobrazován jako pisač s ptačí hlavou nebo s hlavou Ibise a představuje původ veškeré vzdělanosti a moudrosti.

Thotha můžeme popsat jako kosmický princip myšlení nebo myšlenky. Od Thotha pochází jazyk, koncepty, písmo, matematika, všechno umění a veškeré projevy mysli. Pouze ti, kdo prošli zvláštním školením, měli přístup k Thothově posvátnému učení.

Kniha Thothova nepředstavuje skutečnou knihu, nýbrž akashickou, éterickou moudrost. Podle legendy byla Thothova moudrost ukryta hluboko na tajném místě v každé lidské bytosti a byla střežena zlatým hadem. Archetypální obraz hada nebo draka střežícího poklad se vyskytuje v mnoha kulturách a bývá označován jako kundalini shakti, chi, duch svatý a vnitřní energie. Zlatý had je výtvozem ega a je svázán s vnitřními energiemi. Dokud nebude ovládnut a překonán, duše se nebude schopna dotknout pravé moudrosti. Uvádí se, že Kniha Thothova přinesla každému, kdo ji přečetl, pouze utrpení, přestože pak byl schopen sám najít tajemství bohů ukrytá ve hvězdách. Dlužno dodat, že kniha přinesla utrpení každému, kdo ji přečetl, každému egu, které se ji snažilo dostat pod kontrolu. Podle egyptské tradice, probuzené vědomí ztělesnoval Osiris.

Bez probuzeného vědomí je každá znalost, každé porozumění omezeného já nebezpečné a oddělené od vyššího vědomí. Oko Horuse muselo být nejprve otevřeno. Ezoterický význam, který zde nacházíme, je podobný známějšímu příběhu o vyhnání z ráje. Kniha Thotha je paralelou ke stromu poznání dobrého a zlého, kdy Adam a Eva byli pokoušeni, aby ochutnali ovoce z tohoto stromu. Lidstvo již samozřejmě pojedlo zakázaného ovoce, již otevřelo knihu Thotha a bylo vyhnáno z ráje. Had je metaforou prapůvodní spirály, která se vine z mikrokosmu do makrokosmu. Dnes je had přítomen ve vaší podobě. Egoická mysl se projevuje jako existující svět. Nikdy dříve jsme neměli přístup k většímu objemu znalostí. Sestoupili jsme hluboko do materiálního světa, dokonce hledáme takzvanou božskou částici, ale nikdy jsme nebyli omezenější, méně vědomí toho, kdo jsme, jak žít a nikdy jsme neměli méně pochopení, jak vytváříme své utrpení.

Naše myšlení stvořilo svět takový, jaký nyní je. Kdykoliv něco označíme za dobré nebo špatné, nebo něčemu dáme přednost v naší mysli, je to tím, že tak projevují egoické prvky našeho já nebo naše vlastní zájmy. Řešením není bojovat za mír nebo sipodmanit přírodu, ale prostě uznat fakt, že sama existence ega vytváří dualitu, tedy hranici mezi mnou a ostatními, mým a tvým, mezi člověkem a přírodou, mezi vnitřním a vnějším. Ego samo je násilí. Potřebuje hranici, bariéru mezi mnou a ostatními, aby mohlo existovat.

Bez ega si nelze představit válku proti čemukoliv. V přírodě není sama od sebe žádná nadutost, žádná honba za ziskem. Externí krize v našem světě jsou odrazem vážných vnitřních krizí, kdy nevíme, kdo vlastně jsme. Naše identita se zakládá zcela na našem egoickém já pohlčeném strachem a odříznutém od své vlastní podstaty. Rasy, náboženství, země, politická příslušnost, každá skutpina, do které patříme, posiluje naši egoickou identitu.

Téměř každá skupina, která dnes na zemi existuje, tvrdí, že má pravdivý a správný pohled na věc, stejně, jako to děláme na individuální úrovni. Tím, že si přivlastní pravdu, si taková skupina ospravedlňuje svou existenci, podobně jako to dělá ego, když se vymezuje proti ostatním.

Nyní víc, než kdy dříve, na zemi souběžně existují rozdílné a názorově polarizované skupiny. Pro různé lidi tak existuje možnost zažít naprosto odlišné myšlenky a emoce v reakci na stejné vnější jevy. Obdobně, samsara a nirvána, nebe a peklo, jsou dvě odlišné dimenze jednoho světa. Událost, která je pro jednoho apokalyptická, je pro jiného požehnáním. Z toho je zřejmé, že vnější podmínky nemusí jakkoliv ovlivňovat váš vnitřní svět. Z toho vyplývá, že Samadhi je jako kolo, které se samo pohání, jako vesmír sám pro sebe. Vaše životní zkušenost tak není závislá na proměnlivých jevech.

Samadhi tak lze přirovnat k Metatronově krychli. Metatron se zmiňuje v řadě původních křesťanských, islámských a židovských textů a odpovídá archetypu egyptského Neter Thoth, stejně jako řeckého Hermese Trismegistuse.

Metatron je v úzkém propojení s tetragramatonem. Tetragramaton je základní geometrický vzor, předloha a primární esence fyzické reality, kterou nazýváme světem Boha nebo Slova. Zde vidíme dvourozměrnou podobu tetragramatonu, ale pokud se podíváme pod správným úhlem, uvidíme trojrozměrnou krychli. Když vidíme krychli, na objektu samém se nic nezměnilo, ale vaše mysl přidala nový rozměr toho, co vidíte.

Perspektiva a počet dimenzí neznamena nic jiného, než si osvojit nový pohled na svět. V Samadhi neexistuje perspektiva, nebo máme možnost si vytvořit svou vlastní, protože zde není žádné já, které by bylo s nějakou určitou perspektivou spojeno.

Největší myslitelé lidské historie často poukazovali na úroveň myšlení za omezenou hranicí vlastního já. Einstein řekl: "Pravé měřítko lidské bytosti spočívá především v míře, ve které se jí podařilo osvobodit od vlastního já."

Toto vše neznamena, že myšlení a existence vlastního já jsou špatné; myšlení je skvělý nástroj, pokud slouží srdci. Vedanta uvádí, že mysl je dobrý sluha, ale špatný pán.

Ego neustále vnímá realitu skrze jazyk a pojmy a neustále posuzuje. Preferuje jednu věc před jinou. Pokud jsou mysl a smysly u kromidla, vytvářejí nekončící utrpení, nekončící bažení a averzi, zamykaje nás do matrixu myšlenek. Pokud se chcete dobrat Samadhi, neposuzujte své myšlenky jako dobré nebo špatné. Místo toho zjistěte kým jste, ještě před myšlenkami, ještě před smysly. Pokud uopustíme od veškerého nálepkování, pak teprve je možné vidět věci tak, jak jsou. V okamžiku, kdy dítěti řeknete, co to je pták, pak pokud věří tomu, co slyší, pak již nikdy neuvidí ptáka. Pouze uvidí své myšlenky.

Většina lidí si myslí, že jsou svobodní, vědomí a probuzení. Pokud věříte, že jste opravdu probuzení, proč tedy potom děláte všechnu tu namáhavou práci, která by vám měla dát to, co si myslíte, že už máte? Protože je možné se probudit, je třeba si přiznat, že jste spící. Že žijete svůj život v matrixu.

Upřímně prozkoumejte svůj život, aniž byste si cokoliv nalhávali. Jste schopni ukončit své robotické, opakované životní vzorce, pokud byste chtěli? Můžete přestat vyhledávat radosti a vyhýbat se utrpení, jste závislí na nějakém jídle, aktivitě nebo koníčku? Stále posuzujete, obviňujete a kritizujete sebe i ostatní? Hledá vaše mysl neustále podněty nebo vás zcela naplňuje prosté bytí v tichu? Reagujete na to, co si o vás lidé myslí? Vyhledáváte potvrzení a pozitivní hodnocení? Sabotujete nějak vaše životní situace?

Většina lidí prožívá život dnes stejně jako zítra, jako za rok, jako za deset let. Když začnete pozorovat svůj robotický způsob existence, jste najednou více probuzení. Začínáte si uvědomovat hloubku problému. Jste zcela a úplně ponořeni do spánku, ztraceni ve snu. Podobně jako obyvatelé Platonovy jeskyně, většina z těch, kdo uslyší tuto pravdu nebude ochotná nebo schopná změnit svůj život, protože jsou svázáni se svými známými partnery.

Uděláme cokoliv, abychom ospravedlnili naše návyky, raději strčíme hlavu do písku, než bychom čelili pravdě. Chceme své spasitele, ale samotným se nám na kříž nechce. Co jste ochotni zaplatit, abyste se osvobodili? Pokud změňte svůj vnitřní svět, buďte připraveni na změny ve vnějším životě. Vaše staré struktury a stará identita musí odumřít a stát se živnou půdou pro nový růst.

První krok k probuzení je uvědomit si, že jste ztotožnění s matrixem lidských myslí, s maskou. Něco v nás musí vyslyšet tuto pravdu a probudit nás z hlubokého spánku. V každém existuje část, někdy nadčasová, která vždy tuto pravdu znala. Matrix myšlenek nás rozptyluje, baví nás, vrhá nás do nekonečného víru činnosti, spotřeby, dobývání. Kolotoč bažení a averze s neustále se měnícími formami brání našemu vědomí v rozkvětu, klade překážky našemu přirozenému právu, kterým je Samadhi.

Patologické myšlení je považováno za normální život. Vaše božská podstata byla zotročena, ztotožnili jste se s omezenou podstatou vlastního já. Velká moudrost, pravda o tom, kdo jste je pohřbena hluboko ve vás. J. Krishnamurti řekl: "Nesvědčí o dobrém zdraví, pokud se někdo dobře přizpůsobí hluboce nemocné společnosti." Ztotožnění se sobeckou myslí je nemoc a Samadhi je lék. Svatí, mudrcové a probuzené bytosti, ti všichni během historie dospěli k moudrosti podřízením se. Jak je možné si uvědomit svou pravou podstatu? Pokud prohlédnete skrz závoj Mayi a necháte stranou všechny iluze vlastního já, co zbude?